

[Alfred Jensen.]

gangen til at få huslejhjælp samt huslejhjælpens udbetaling uge for uge i forbindelse med den almindelige hjælp.

For det tredje en ændring af reglerne for ydelse af brændselshjælp, så alle ledige i perioden fra 1. oktober til 31. marts får en brændselshjælp på 2 kr. for hver ledig dag.

For det fjerde ændring af grænsen for højeste daglige understøttelse, så grænsen for forsørgere med børn ansættes til fagets gennemsnitsfortjeneste og for andre til $\frac{4}{5}$ af denne.

For det femte afskaffelse af karenstiden.

Udgifterne ved gennemførelse af de foreslåede forhøjelser er ifølge ministerens oplysninger den 6. februar her i tinget på grundlag af kassernes udbetalinger i regnskabsåret 1957-58 beregnet til at udgøre 478,5 mill. kr. mod den faktiske udbetaling af 339,8 mill. kr. Det skulle give en merudgift på 138,7 mill. kr., og de gældende tilskudsregler ville medføre, at kasserne skulle udrede 46,7 mill. kr. af merudgifterne.

Forslagsstillerne mener ikke, at de forsikrede gennem kontingentforhøjelser ved forslaget gennemførelse skulle pålignes en sådan byrde. Derfor indeholder forslaget også en bestemmelse om forhøjelse af statens refusion af udgifterne til de såkaldte sociale ydelser, det vil sige forsørgertillæg, børnetillæg, huslejhjælp og brændselstillæg. Denne foreslås forhøjet fra 75 til 100 pct.

Det er en urimelighed, at de forsikrede skal bære nogen del af denne byrde. I arbejdsløshedsforsikringens første år, man kan godt sige mange år, nemlig fra 1907 og indtil anden verdenskrig, afholdt samfundet gennem hjælpekasse eller socialudvalg den fulde udgift ved sådanne ydelser. Ved arbejdsløshedskassernes overtagelse af denne opgave burde dette princip have været opretholdt, hvilket jo også var tilfældet for en del af hjælpen gennem flere år.

Der foreslås altså, at staten giver fuld refusion for disse såkaldte sociale ydelser. Herved vil arbejdsløshedskasserne ikke

komme ud for nogen forøget byrde som følge af de foreslåede forhøjelser. Kassernes merudgifter for året 1957-58 ville ifølge beregningen efter forslaget stige med 138,7 mill. kr., og det offentliges tilskud ville ifølge den samme beregning efter de forhøjede tilskudsregler stige med 143,8 mill. kr.

Vort forslag medfører således ikke nogen forringelse af kassernes økonomi, og der vil ej heller være tale om øgede kontingentbyrder på arbejderne ved sådanne ændringer i arbejdsløshedsloven.

Det er naturligvis en stor forhøjelse af statens udgifter, men når man tager i betragtning, at det er de arbejdsløse, det gælder, kan det ikke virke afskrækkende. Det drejer sig jo om 70 000 mennesker med familie og pårørende og om en gruppe af medborgere, man aldrig har ydet fuld retfærdighed. Når der ikke kan skaffes arbejde, så er samfundet moralsk forpligtet til at yde erstatning for tab af fortjeneste.

De fleste andre grupper af medborgere har fået deres indkomster forbedret ud over pristalsreguleringerne, men de arbejdsløse er blevet stående på satser, der fastsattes i 1946. Derfor skal der penge til for at foretage den opretning, der er nødvendig. Men man bør ikke begrænse ændringerne til en såkaldt ajourføring. Forbedringer, forhøjelser af hjælpen, er nødvendige. Den så ofte fremhævede fremgang i beskæftigelsen i dette år skulle jo med de nu gældende principper for tilskud til kasserne gøre en sådan forhøjelse mindre bekostelig for det offentlige, eftersom refusionen for hovedpartens vedkommende ydes i henhold til udbetalt hjælp.

Til slut skal anføres, at formanden for smedene, det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, på DSMF's kongres gav udtryk for, at hjælpen til ledige uanset ledighedens årsag — ulykke, sygdom eller arbejdsløshed — bør være 22 kr. daglig, og at den egentlige understøttelse maksimalt burde være 155 kr. Den kommunistiske gruppe er enig i disse betragtninger. Vort forslag